

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/252/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1411203736
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Mészárosová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1411203736.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej, v právnej veci žalobcu: K.. N. S. O. R. T. V. Š. Č. X. O. J. , R. A. XX.X.XXXX, W.. Č.. XXXXXX/XXXX, T. D. D., R. Č.. XXXX/XX, zastúpený WERNER & Co, s.r.o., Bratislava, Žltá č. 2/F, IČO: 36 869 643, za ktorú koná JUDr. Andrej Werner, proti žalovanej: D. S. O. R. T. V. Š. Č. X. O. J. V. C. Á. , W.. W., R. A. XX.X.XXXX, W.. Č.. XXXXXX/XXXX, T. D. D., R. Č.. XXXX/XX, zastúpená WISE3 s. r. o., Bratislava, Kalinčiakova č. 33A, IČO: 36 868 604, za ktorú konajú JUDr. Pavel Nechala, PhD., JUDr. Branislav Brocko, Mgr. Michal Delinčák, Mgr. Michal Ridzoň, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, na odvolanie žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV. zo dňa 29. septembra 2016, č. k. 25 C 137/2011-495, v znení opravného uznesenia zo dňa 3. júla 2019, č. k. 25 C 137/2011-553, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Bratislava IV. zo dňa 29. septembra 2016, č. k. 25 C 137/2011-495, v znení opravného uznesenia zo dňa 3. júla 2019, č. k. 25 C 137/2011-553 vo výrokoch I., II., III., IV., VI. m e n í tak, že z vecí patriacich do zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov,
- do výlučného vlastníctva žalovanej D. S., rodenej W., narodennej dňa XX.X.XXXX, rodné číslo XXXXXX/XXXX, trvale bytom D., R. č. XXXX/XX, p r i k a z u j e byt č. 3, nachádzajúci sa na 1. poschodí bytového domu v D., na R. ulici č. XX, súpisné č. XXXX, okres Bratislava IV, obec Bratislava - miestna časť A., katastrálne územie A., s podlahovou plochou 75,43 m², spolu s podielom na spoločných častiach a spoločných zariadeniach vo výške 7543/289698, postavený na parcele registra „C“ č. XXXX a č. XXXX, spoluvlastnícky podiel vo výške 7543/289698 na parcelách registra „C“ č. XXXX-zastavaná plocha o výmere 236 m², č. XXXX-zastavaná plocha o výmere 238 m², nehnuteľnosti vedené na LV č. XXXX, v sume 98.400,- €;
- do výlučného vlastníctva žalobcu Mgr. N. S., narodenému dňa XX.X.XXXX, rodné číslo XXXXXX/XXXX, trvale bytom D., R. č. XXXX/XX, p r i k a z u j e osobné motorové vozidlo značky Citroën C3 1,4 E.: D.-XXXT., v sume 6.500,- €.
- II. Na vyrovnanie podielov je žalovaná p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 45.950,- € do troch mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku.
- III. Strany sporu sú p o v i n n é spoločne a nerozdielne zaplatiť súdny poplatok vo výške 3.459,- € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku na účet Okresného súdu Bratislava IV.
- IV. Štátu p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 50 % a voči žalovanej v rozsahu 50 %.
- V. Rozsudok Okresného súdu Bratislava IV. zo dňa 29. septembra 2016, č. k. 25 C 137/2011-495, v znení opravného uznesenia zo dňa 3. júla 2019, č. k. 25 C 137/2011-553, vo výroku V., ktorým rozhodol tak, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania, p o t v r d z u j e.

VI. Žiadna zo strán n e m á na náhradu trov odvolacieho konania právo.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 29.9.2016, č. k. 25 C 137/2011-495, v znení opravného uznesenia zo dňa 3.7.2019, č. k. 25 C 137/2011-553, rozhodol tak, že z vecí patriacich do zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov, do vlastníctva žalovanej D. S., rod. W., narodenej dňa XX.X.XXXX, r. č. XXXXXX/XXXX, trvale bytom D., R. č. XXXX/XX, prikázal byť č. 3, nachádzajúci sa na 1. poschodí bytového domu na R. ulici č. XX, súpisné č. XXXX, okres Bratislava IV, obec Bratislava - miestna časť A., katastrálne územie A., s podlahovou plochou 75,43 m², postavený na parcele registra „C“ č. XXXX a č. XXXX, so spoluvlastníckym podielom vo výške 7543/289698 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a k pozemku, na ktorom je postavený bytový dom, zapísaný na LV č. XXXX, vedenom Okresným úradom Bratislava, katastrálnym odborom (výrok I.), žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi na vyrovnanie podielov sumu 32.584,42 € do troch mesiacov od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok II.), žalobcovi uložil povinnosť uhradiť súdny poplatok vo výške 1.328,15 € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok III.), žalovanej uložil povinnosť uhradiť súdny poplatok vo výške 1.892,22 € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok IV.), o trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania (výrok V.) a znalcovi Ing. X. M. C. priznal nárok na náhradu výdavkov spojených s vykonaním znaleckého dokazovania podľa osobitného predpisu (výrok VI.). Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 143, § 149 ods. 1, 3, § 150 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o vecné odôvodnenie uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal, aby súd vyporiadal bezpodielové vlastníctvo manželov (ďalej len „BSM“), ktoré zaniklo rozvodom manželstva žalobcu a žalovanej, rozsudkom zo dňa 27.9.2010, právoplatným dňa 19.10.2010. Predmet BSM podľa tvrdenia žalobcu v žalobe a jej doplnení tvorí byt č. 3, na 1. poschodí bytového domu nachádzajúceho sa v Bratislave, na R. ul. č. XX, súpisné č. XXXX, na parcele č. XXXX a č. XXXX, zapísaného na LV č. XXXX, vedenom Správou katastra pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislavu, okres Bratislava IV, obec Bratislava - mestská časť A., katastrálne územie A.. Bezpodielové spoluvlastníctvo navrhol žalobca vyporiadať tak, že súd prikáže žalovanej vyššie uvedený byt a uloží jej povinnosť zaplatiť žalobcovi na vyrovnanie podielov sumu určenú na základe znaleckého posudku pri zachovaní rovnosti podielov.

1.2. Žalovaná nesúhlasila s rovnosťou podielov strán sporu pri vyporiadaní ich zaniknutého BSM. Odôvodnila to tým, že sa prevažnou mierou podieľala na nadobudnutí majetku v BSM, keď byt, ktorý je predmetom vyporiadania, bol nadobudnutý za byt, ktorý bol v jej výlučnom vlastníctve, pričom podľa tvrdenia žalovanej v čase výmeny za väčší byt mal jej byt hodnotu 780.000,- Sk (25.891,26 €). Zároveň uviedla, že pri výmene bytov boli použité peňažné prostriedky poskytnuté jej matkou ako dar pre ňu v celkovej výške 220.000,- Sk (7.302,66 €), 100.000,- Sk (3.319,39 €) z prostriedkov BSM a 100.000,- Sk (3.319,39 €) z prostriedkov poskytnutých rodičmi žalobcu, ktoré však žalobca podľa jej tvrdenia neskôr svojim rodičom vrátil. Na základe uvedeného tvrdila, že je dôvodné pri BSM manželov prijať záver, že podiely manželov nie sú rovnaké. Žalovaná zároveň rozšírila masu BSM o hnuiteľné veci, gril, masážnu sedačku, 2 obrazy, kávovar a tlakový hrniec. Uviedla tiež, že žalobca nadobudol po zániku manželstva osobné motorové vozidlo Citroën C3, EČV: D ktoré bolo financované na základe leasingovej zmluvy uzavretej ešte počas manželstva, s tým, že časť prostriedkov vynaložených na splátky leasingu bola hradená z prostriedkov patriacich do BSM.

1.3.1. Z vykonaného dokazovania súd považoval za preukázané, že v súvislosti s nadobudnutím štvorizbového bytu patriaceho do BSM bolo použitých z výlučného vlastníctva žalobcu 100.000,- Sk, ktoré mu ako dar poskytli jeho rodičia. Rodičia žalobcu vo svojich výpovediach síce uvádzali sumu 115.000,- Sk, suma nad 100.000,- Sk bola však medzi stranami sporu sporná a vzhľadom na skutočnosť, že peniaze mali byť poskytnuté v hotovosti, sumu vo výške 15.000,- Sk (3.319,39 €) súd nepovažoval za preukázanú. Žalovaná síce uviedla, že aj suma 100.000,- Sk bola následne vrátená rodičom žalobcu, to však súd prvej inštancie nepovažoval, vzhľadom na sporné tvrdenia strán sporu a svedkov, za preukázané. K ostatným darovaným peňažným prostriedkom rodičmi žalobcu súd uviedol, že vzhľadom na tvrdenia svedkov, že boli poskytované v hotovosti a vzhľadom na rozporovanie týchto súm žalovanou, nemal súd za preukázané, že tieto prostriedky boli žalobcovi ako dar poskytnuté, a ak aj poskytnuté boli, nemal za preukázané, že boli vynaložené do BSM strán sporu. Zároveň mal súd prvej inštancie zo svedeckých výpovedí za preukázané, že v súvislosti s nadobudnutím štvorizbového bytu poskytli žalovanej jej rodičia darom peňažné prostriedky vo výške 170.000,- Sk

(5.642,97 €) bezhotovostným prevodom (prevod bol realizovaný bezprostredne pred zložením sumy 200.000,- Sk (6.638,78 €) do notárskej úschovy. Poskytnutie sumy 50.000,- Sk (1.659,66 €), resp. sumy 30.000,- Sk (995,82 €), ktorá mala byť poskytnutá žalovanej v hotovosti prostredníctvom svedkyne T. F., súd považoval za nepreukázané a aj v prípade, ak táto suma bola poskytnutá, nepovažoval za preukázané jej vynaloženie na BSM strán sporu. V rámci konania považoval súd za preukázané, že rodičia oboch strán sporu pomáhali rodine strán sporu počas ich manželstva, nepovažoval však v celom rozsahu za preukázané, v akej konkrétnej výške boli poskytované peňažné prostriedky, nakoľko tieto boli stranám sporu odovzdávané hotovosťne a nebolo ani preukázané, či boli vynaložené na BSM strán sporu. Súd mal tiež za preukázané, že na osobné motorové vozidlo, ktoré nadobudol po rozvode manželstva strán sporu žalobca, bolo z výlučných prostriedkov žalobcu poskytnutých 100.000,- Sk (3.319,39 €), teda časť 1. zvýšenej splátky (leasingovej akontácie), ktorá nebola medzi stranami sporná. Všetky prostriedky použité na splácanie leasingových splátok počas manželstva mali byť podľa tvrdenia žalobcov poskytnuté jeho rodičmi, sumu splátok prevyšujúcu 100.000,- Sk (3.319,39 €) však súd nepovažoval za preukázanú, nakoľko aj tieto peňažné prostriedky mali byť žalobcovi poskytované v hotovosti, čo žalovaná rozporovala.

1.3.2. Sporové strany vyporiadali časť zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva, týkajúcu sa všetkých huteľných vecí (gril, masážnu sedačku, 2 obrazy, kávovar a tlakový hrniec), ako aj zostatky na účtoch vedených v bankách vzájomnou dohodou a zhodne netrvali na vyporiadaní súdom. Nevyporiadanou časťou zaniknutého BSM z vecí patriacich do BSM tak ostal len štvorizbový byt č. 3, na 1. nadzemnom podlaží bytového domu v Bratislave, na ul. R., súpisné č. XXXX, orientačné č. XX. Osobné motorové vozidlo Citroën C3 nepatrí do zaniknutého BSM strán sporu, nakoľko ho žalobca nadobudol do výlučného vlastníctva po zániku manželstva, súd prvej inštancie však posudzoval vynaloženie prostriedkov BSM na oddelení majetok žalobcu.

1.4. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že sú dané dôvody na určenie rozdielných podielov pri vyporiadaní BSM strán sporu a to aj napriek tomu, že sa nestotožnil s argumentáciou žalovanej, že jednoizbový byt na ulici Pod záhradami nepatrí do BSM. Podľa súdu prvej inštancie z vykonaného dokazovania vyplynulo, že strany sporu ako bývalí manželia, v rámci vkladového konania prejavili zhodnú vôľu nadobudnúť jednoizbový byt do BSM, na základe čoho sa stali bezpodielovými spoluvlastníkmi jednoizbového bytu na ulici Pod záhradami. O nadobudnutí jednoizbového bytu do BSM strán sporu bolo vydané právoplatné rozhodnutie príslušného orgánu štátnej správy. Následne strany sporu spoločne použili jednoizbový byt na ulici N. pri nadobudnutí štvorizbového bytu na ulici R., ktorý je predmetom vyporiadania BSM. Byt spoločne (ako bezpodieloví spoluvlastníci) darovali Mestskej časti Bratislava-A., pričom za splnenia ďalších podmienok (splatenie dlhov a doplatok rozdielu ceny) mohli uzavrieť k predmetnému bytu nájomnú zmluvu, na základe ktorej mohli neskôr za cenu nezodpovedajúcu trhovej cene byt odkúpiť od Mestskej časti Bratislava-A.. Práve z mechanizmu úkonov, na základe ktorého nadobudli strany sporu do BSM štvorizbový byt na R. ulici (darovanie jednoizbového bytu v prospech mestskej časti, vyplatenie dlhov viaznucich na štvorizbovom byte, doplatenie rozdielu v cene, zaplatenie kúpnej ceny, taktiež nezodpovedajúcej trhovej cene, pri nadobudnutí štvorizbového bytu), súd vyvodil dôvody na určenie rozdielných podielov na vyporiadavanom majetku zo zaniknutého BSM strán sporu a to 40 % v prospech žalobcu a 60 % v prospech žalovanej. Pri určení pomeru súd zohľadnil skutočnosť, že strany sporu by nemohli realizovať proces výmeny bytov bez toho, že vlastnili jednoizbový byt. Jednoizbový byt bol nevyhnutným predpokladom neskoršieho nadobudnutia štvorizbového bytu, nakoľko bol darovaný Mestskej časti Bratislava-A., ktorá ho mohla prenajať predchádzajúcim nájomcom štvorizbového bytu a tento štvorizbový byt následne prenajať stranám sporu, ktoré ho následne mohli nadobudnúť do BSM. O nadobudnutí jednoizbového bytu sa pritom výraznou mierou zaslúžila žalovaná, ktorá obývala byt na základe dohody s predchádzajúcim nájomcom a neskorším vlastníkom od roku 1990 a na základe dohody z tohto obdobia ho neskôr aj po uzavretí manželstva odkúpila, hoci neskôr prejavila vôľu, aby bol byt súčasťou BSM. Pokiaľ ide o samotný pomer podielov, s podporným použitím vyjadrení Mestskej časti Bratislava-A. a Národnej asociácie realitných kancelárií Slovenska, súd prvej inštancie dospel k záveru, že v roku 2002, kedy bol jednoizbový byt použitý v súvislosti s nadobudnutím štvorizbového bytu, cena porovnateľného jednoizbového bytu k bytu N. predstavovala približne cenu polovice štvorizbového bytu patriaceho do zaniknutého BSM. Tento pomer a skutočnosť, že jednoizbový byt bol pre nadobudnutie štvorizbového bytu kľúčový, by bez ďalších okolností znamenal, že podiel na vyporiadavanom BSM v prospech žalovanej by mal byť vyšší. Súd však zohľadnil skutočnosť, že jednoizbový byt v konečnom dôsledku taktiež patrí do BSM (s výrazným prispením žalovanej). Žalobca sa, ako vyplynulo zo svedeckých výpovedí jeho rodičov, podieľal aj na rekonštrukcii jednoizbového bytu a samotnú túto skutočnosť nerozporovala ani žalovaná. Pri prikázaní štvorizbového bytu patriaceho do zaniknutého BSM zohľadnil súd skutočnosť, že žalovaná v byte ostala

po rozvoде bývať a stále ho obýva s dvomi deťmi pochádzajúcimi zo spoločného manželstva so žalobcom, pričom mladšia dcéra je stále maloletá.

1.5. Pri určení konečnej výšky vyrovnacieho podielu súd prvej inštancie zohľadnil jednak podiely strán sporu na vyporiadavanom zaniknutom BSM (40 % v prospech žalobcu a 60 % v prospech žalovanej) a jednak to, čo bolo z výlučného vlastníctva strán sporu vynaložené do BSM, resp. čo z BSM bolo vynaložené do výlučného vlastníctva strán sporu. Hodnota štvorizbového bytu patriaceho do BSM bola podľa znaleckého posudku nerozporovaného stranami sporu vo výške 98.400,- €. Žalobcovi by teda bez ďalšieho patrilo 40 % tejto sumy vzhľadom na rozdielne podiely strán sporu na majetku vo vyporiadavanom BSM, teda podľa súdu prvej inštancie 39.200,- € (pričom 40 % zo sumy 98.400,- € predstavuje správne sumu 39.360,- €). Súd prvej inštancie považoval za preukázané, že z výlučného vlastníctva žalobcu bolo na majetok v BSM vynaložených 3.319,39 € (preukázaný dar rodičov žalobcu žalobcovi) a z výlučného vlastníctva žalovanej bolo na majetok v BSM vynaložených 5.642,97 € (preukázaný dar rodičov žalovanej pre ňu). Vyrovnací podiel žalobcu sa preto znížil o rozdiel v sumách 5.642,97 € a 3.319,39 €, teda podľa súdu prvej inštancie o sumu 2.143,28 € (súd prvej inštancie uviedol nesprávnu sumu, keď rozdiel v uvedených sumách predstavuje sumu 2.323,58 €, čo malo vplyv aj na výslednú výšku vyrovnacieho podielu). Vyrovnací podiel žalobcu bol znížený aj o polovicu sumy, ktorú súd považoval za vynaloženú z BSM na majetok žalobcu, teda na osobné motorové vozidlo Citroën C3 a ktorá vo výsledku predstavuje sumu 4.472,30 €. Vyrovnací podiel žalobcu, ktorý je žalovaná povinná žalobcovi uhradiť, tak vo výsledku podľa súdu prvej inštancie predstavuje sumu 32.584,42 € (podľa správneho výpočtu sumu 32.564,12 €). S ohľadom na výšku vyrovnacieho podielu súd uznal ako dôvodnú žiadosť žalovanej poskytnúť primeranú lehotu na obstaranie peňažných prostriedkov, a preto určil dlhšiu lehotu na plnenie, teda lehotu troch mesiacov od právoplatnosti rozsudku, pri rešpektovaní práva žalobcu na vyplatenie vyrovnacieho podielu v primeranej lehote.

1.6. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 255 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. V konaní mali v konečnom dôsledku čiastočný úspech obe strany, keď súd rozhodol síce o disparite podielov strán sporu na zaniknutom BSM, ale nie vo výške, v akej disparitu podielov tvrdila žalovaná. Súd priznal nárok na náhradu výdavkov spojených s vykonaním znaleckého dokazovania znalcovi Ing. X. M. C. za vypracovanie znaleckého posudku na osobné motorové vozidlo Citroën C3 s tým, že o konkrétnej výške trov konania rozhodne súdny úradník po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí. Súdný poplatok súd určil vo výške 3 % z majetku patriaceho do BSM, ako aj ostatných hodnôt, ktoré vyporiadaval. Predmetom konania bola hodnota v celkovej výške 107.344,59 €, z ktorej 3 % je 3.220,37 €, pričom výšku povinnosti jeho úhrady rozdelil podľa výšky podielov.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, v celom jeho rozsahu, podal odvolanie žalobca dôvodiac, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Nesúhlasil s tým, že súd prvej inštancie vyporiadal BSM tak, že určil podiel strán sporu vo výške 60 ku 40, v neprospech žalobcu. Namietal záver súdu prvej inštancie, že finančné prostriedky vo výške 170.000,- Sk poskytnuté zo strany matky žalovanej boli určené výlučne žalovanej. Dôvodil, že sama žalovaná vlastným konaním potvrdila, že išlo o spoločné prostriedky, keď na poštovú poukážku, ktorou uvedené finančné prostriedky poukázala Mestskej časti A. uviedla meno žalobcu. Zohľadnenie uvedenej čiastky je nesprávne aj z dôvodu, že kúpna cena bytu predstavovala sumu 41.650,- Sk, z ktorej sumy poskytla mestská časť zľavu vo výške 50 %. Ďalej dôvodil, že zo zápisnice o notárskej úschove č. 4/02, N 69/02, spísanej notárkou JUDr. K. C. dňa 24.4.2002 vyplýva, že peňažné prostriedky zložili strany sporu spoločne a nerozdielne. Na uvedenú skutočnosť súd prvej inštancie neprihliadol. Ďalej namietal, že pri určení podielu strán sporu pri vyporiadaní BSM súd vychádzal z tvrdenia žalovanej, že v pôvodnom byte bývala. Poukázal na výpoveď svojich rodičov, podľa ktorej žalobca a žalovaná v čase sobáša bývali u rodičov žalobcu, podľa výpovede svedka S. nemohla žalovaná v pôvodnom byte bývať, byť nebol v dobrom stave, napr. v kuchyni nebola električka. Uvedené vyplýva aj z výpovede svedkyne F., tety žalovanej, ktorá uviedla, že si myslí, že žalovaná bývala v pôvodnom byte až po svadbe. Odvolateľ vytýkal súdu prvej inštancie, že pri určení podielu ignoroval skutočnosť, že žalobca, resp. jeho rodičia, sa výlučne podieľali na rekonštrukcii pôvodného bytu. Podľa odvolateľa mal súd pri vyporiadaní BSM určiť, že podiely žalobcu a žalovanej sú rovnaké a v neprospech žalobcu mal odpočítať čiastku vo výške 4.472,30 € za motorové vozidlo. Ďalej odvolateľ poukázal na to, že pôvodný byt strany sporu darovali mestskej časti, darovacia zmluva bola uzatvorená dňa 22.4.2002, pričom kúpna zmluva k vyporiadavanému bytu bola uzatvorená dňa 2.12.2002, teda o pol roka neskôr,

nadobudnutie tohto bytu bolo tak nezávislé od predchádzajúceho vlastníctva pôvodného bytu, preto nie je dôvod na disparitu podielov pri vyporiadaní BSM. Podľa odvolateľa z listinných dôkazov z relevantného obdobia vyplýva, že na kúpu bytu boli použité peňažné prostriedky v BSM a ak k ich použitiu nedošlo, išlo o prostriedky vo výlučnom vlastníctve žalobcu, získané darom od rodičov. Odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovanej uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 44.727,70 €.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie, jeho výroku II. a IV., podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná dôvodiac, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Namietala záver súdu, že jednoizbový byt bol v BSM strán sporu ako manželov. Podľa jej názoru bol uvedený byt v jej výlučnom vlastníctve. Nespochybnila, že kúpna zmluva k predmetnému bytu bola uzatvorená po vzniku manželstva strán sporu, avšak uvedené bolo spôsobené okolnosťami, ktoré nemohla ovplyvniť. Kúpu bytu si dojednala dávno pred uzatvorením manželstva, dokonca ešte pred tým, ako sa so žalobcom zoznámila, v byte bývala od roku 1990. O tom, že byt patrí do výlučného vlastníctva žalovanej svedčí, že iba žalovaná uzatvorila kúpnu zmluvu k predmetnému bytu, prejav jej vôle nadobudnúť byt do jej výlučného vlastníctva, absencia vôle žalobcu spolunadobudnúť nehnuteľnosť, uhradenie kúpnej ceny prostriedkami patriacimi výlučne žalovanej, podanie návrhu na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností výlučne žalovanou. Ani jedna z uvedených skutočností nebola v konaní sporná, žalobca nespochybnil, že by kúpna cena nebola uhradená výlučnými prostriedkami žalovanej. Odvolateľka namietala záver súdu prvej inštancie, že strany sporu ako manželia v rámci vkladového konania prejavili zhodnú vôľu nadobudnúť jednoizbový byt do BSM, takýto záver nevyplýva z dokazovania. Podľa žalovanej jediným a to sporným dôkazom je záznam na spisovom obale katastra nehnuteľností, podľa ktorého sa žalovaná údajne dňa 12.4.1999 dostavila na katastrálny úrad, kde podpísala rukou napísaný text, v ktorom sa okrem iného uvádza, že „je vydatá a nehnuteľnosť, byt č. XX kupujú s manželom do BSM“. Uvedený zápis nemá vlastností úradného záznamu, nie je zrejme kým bol záznam spísaný, nie je opatrený úradnou pečiatkou, nemá vlastností verejnej listiny. Vadami trpí aj právny úkon žalovanej, nemala v úmysle, aby bol žalobca považovaný za spoluvlastníka jednoizbového bytu, nemala vedomosť o tom, aké následky bude mať poskytnutie údajov o manželovi katastru. Jej úmyslom a vôľou bolo byt nadobudnúť do výlučného vlastníctva. Podľa odvolateľky ide o omyl vo vôli, ktorý spôsobuje neplatnosť právneho úkonu, ktorej neplatnosti sa dovolala pred súdom prvej inštancie. Vytýkala súdu prvej inštancie, že sa s uvedenou neplatnosťou právneho úkonu nevysporiadal. Namietala, že kúpnu zmluvu k predmetnému bytu uzavrela výlučne ona, na tejto skutočnosti nemôže nič zmeniť rukou písaný neformálny záznam na spisovom obale katastra nehnuteľností. Podľa odvolateľky všetky vykonané dôkazy preukazujú jej výlučné vlastníctvo k jednoizbovému bytu. Pokiaľ ide o záver súdu prvej inštancie, podľa ktorého strany sporu pri transakcii s bytom v roku 2002 konali voči jednoizbovému bytu ako bezpodieloví spoluvlastníci, podľa odvolateľky tieto skutočnosti nemôžu ovplyvniť vlastníctvo jednoizbového bytu, ktoré vzniklo ešte v roku 1998. Je potrebné posudzovať okolnosti, ktoré bezprostredne predchádzali kúpe bytu a zápisu strán sporu do katastra nehnuteľností, spôsob nakladania s bytom o štyri roky neskôr nie je rozhodujúci pre vlastníctvo jednoizbového bytu. Vzhľadom na to, že odvolateľka je presvedčená, že jednoizbový byt bol v jej výlučnom vlastníctve, ako aj vzhľadom na priemerné ceny jednoizbového a štvorizbového bytu v roku 2002 (jednoizbový 19.755,- € a štvorizbový 40.731,- €), 50 % z hodnoty štvorizbového bytu patrí výlučne žalovanej a 50 % hodnoty tohto bytu je v BSM strán sporu, podiely strán sporu by mali preto byť 75 % v prospech žalovanej a 25 % v prospech žalobcu. Žalovanej tak svedčí suma 73.800,- € zo štvorizbového bytu a žalobcovi suma 24.600,- €. Vzhľadom na ďalšie zistenia a závery súdu prvej inštancie o investovaní oddeleného majetku strán sporu do BSM, ako aj prostriedky investované do leasingových splátok motorového vozidla, by mala byť žalovaná zaviazaná na vyrovnanie podielu žalobcovi vo výške 17.804,12 €. Keďže výrok IV. súvisí s určením výšky podielov strán sporu na majetku v zaniknutom BSM, napadla odvolaním aj tento výrok. Odvolaciemu súdu navrhla rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a zaviazat' ju zaplatiť žalobcovi titulom vyrovnania podielu sumu 17.804,12 € do troch mesiacov od právoplatnosti rozsudku, ako aj zaviazat' ju povinnosťou zaplatiť súdny poplatok v závislosti od rozhodnutia o výške podielov strán sporu.

4. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca. Uviedol, že neexistuje žiaden listinný dôkaz, z ktorého by vyplývalo, že žalovaná bola výlučným vlastníkom jednoizbového bytu. Zápis v katastri nehnuteľností, ako aj list vlastníctva, svedčia o tom, že byt bol v BSM, žalovaná tento zápis počas trvania manželstva nerozporovala, sama počas vkladového konania súhlasila so zápisom žalobcu ako vlastníka bytu,

vyhlásila pred katastrálnym odborom, že byt nadobúda do BSM, uviedla svoje identifikačné údaje a do administratívneho spisu založila vyhotovenie kúpnej zmluvy pre žalobcu. Toto jej konanie vylučuje skutkový záver a neskôr produkované tvrdenia žalovanej, že byt kupovala zo svojich výlučných prostriedkov do svojho výlučného vlastníctva, v tomto smere žalovaná neuniesla dôkazné bremeno. S bytom strany sporu nakladali ako bezpodieloví spoluvlastníci aj pri uzatvorení darovacej zmluvy s Mestskou časťou A.. O tom, že byt bol nadobudnutý do BSM svedčí skutočnosť, že bol nadobudnutý počas trvania manželstva, ďalej obsah katastra nehnuteľností a dobrovoľné konanie žalovanej, ktorá potvrdila, že sú splnené podmienky nadobudnutia bytu do BSM. Žalobca poukázal aj na to, že z výpovede svedkov, jeho rodičov vyplynulo, že ak sa niečo v súvislosti s bytom financovalo, robilo sa to v pomere 1:1 zo strany rodičov oboch strán sporu, čo znamená, že na kúpu bytu neboli použité finančné prostriedky vo výlučnom vlastníctve žalovanej. Žalobca poukázal na to, že žalovaná v konaní nepreukázala, že by finančné prostriedky, ktorými platila kúpnu cenu bytu počas manželstva, držala oddelene od spoločného majetku. Z výpovedí svedkov, jeho rodičov, bolo preukázané, že prispeli na kúpu bytu sumou 40.000,- Sk, čo potvrdila aj svedkyňa P.. Výpovede svedkov možno vyhodnotiť tak, že na nadobudnutí a rekonštrukcii bytu sa podieľali rodičia oboch strán sporu. Žalobca poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 5.12.2006, sp. zn. 22 Cdo 1461/2006, z ktorého vyplýva, že ak kúpna cena zaobstaranej veci bola úplne zaplatená z výlučných prostriedkov jedného z manželov, avšak kupujúcimi boli obidvaja manželia a obidvaja pri uzavretí kúpnej zmluvy prejavili vôľu nadobudnúť kupovanú vec do bezpodielového spoluvlastníctva, potom sa vec stala predmetom ich bezpodielového spoluvlastníctva. Záver, že byt nepatrí do BSM strán sporu považuje žalobca za rozporný s dobrými mravmi, žalovaná sama spôsobila, aby bol žalovaný zapísaný ako bezpodielový spoluvlastník a aby spolu s ňou s bytom nakladal a užíval ho. Predmetný byt nebol vo výlučnom vlastníctve žalovanej, a preto naň nemožno prihladiť ako na majetkový vnos do BSM strán sporu. Žalobca ďalej poukázal na to, že pri vyporiadaní BSM sa disparita podielov uplatňuje výnimočne, spravidla vtedy, ak jeden z manželov za trvania manželstva buď vôbec nepracoval, vyhýbal sa práci, počínal si nezodpovedne voči rodine, nestaral sa o jej potreby, spôsobil škodu, ktorá musela byť za trvania manželstva uhradená, druhý manžel na jej spôsobení nemal žiadnu vinu alebo ak sa zistilo, že manžel sa o nadobudnutie spoločných vecí zaslúžil len v podstatne menšej miere. Takýto prípad žalovaná nepreukázala. S poukazom na § 150 Občianskeho zákonníka žalobca dôvodil, že ak by aj žalovaná preukázala, že byt bol v jej výlučnom vlastníctve a ak by aj došlo k zámene jednoizbového bytu za štvorizbový byt, nemožno jednoizbový byt vnímať ako zásluhu o nadobudnutie a udržanie spoločnej veci, ale iba ako majetkový vnos do BSM. Ďalej uviedol, že vynaloženie majetku vo výlučnom vlastníctve na majetok spoločný znamená, že investujúci manžel má právo na vrátenie len týchto prostriedkov. Poukázal aj na zákaz valorizácie vnosu, v tejto súvislosti na rozsudky Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24 Co 268/2011, sp. zn. 24 Co 269/2011, sp. zn. 24 Co 270/2011, sp. zn. 11 Co 520/2012, sp. zn. 11 Co 55/2014. Žalobca dôvodil aj tým, že ak sa obaja manželia náležite starali o rodinu a spoločným úsilím dbali o zabezpečenie potrieb, spoločný majetok sa medzi nimi spravidla rozdelí rovnakým podielom. Východiskové hľadisko rovnosti podielov nemožno zachovať iba v takom prípade, ak si niektorý z manželov počínal nezodpovedne, utrácal úspory alebo inak poškodzoval rodinu (rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9 Co 74/2013). Žalobca ďalej poukázal na to, že na nadobudnutí a udržaní štvorizbového bytu sa podieľal predovšetkým on, žalovaná sa okrem niektorých formálnych úkonov, na veci vôbec nezúčastňovala.

5. Žalovaná vo vyjadrení zotrvala na tom, že suma 170.000,- Sk bola jej darom od jej matky, s úmyslom obdarovať žalovanú. Skutočnosť, že s uvedenými finančnými prostriedkami nakladali strany sporu neskôr spoločne nemá vplyv na fakt, že tieto financie boli vnesené do BSM. Vykonaným dokazovaním (notárska zápisnica a výpovede strán sporu) bolo preukázané, že uvedené finančné prostriedky boli použité na vyrovnanie nedoplatkov predchádzajúcich nájomcov štvorizbového bytu. K zaplateniu sumy 41.650,- Sk žalovaná uviedla, že ďalšie dokumenty o financovaní štvorizbového bytu zmizli, načo by jej mama posielala toľko peňazí, keď by stačilo len 41.650,- Sk. Žalovaná ďalej zotrvala na tom, že jednoizbový byt bol v jej výlučnom vlastníctve, žalobca sa o kúpu tohto bytu vôbec nezaujímal, nepoznal predávajúceho a nikdy sa s ním nestretol. Peniaze na kúpu uvedeného bytu pochádzali z daru rodičov žalovanej, dôvodila, že tvrdenia žalobcu o dezolátnom stave bytu sú nepravdivé, žalobca nepreukázal aké rekonštrukčné práce boli v byte vykonané, aké finančné prostriedky a v akej výške boli na údajnú rekonštrukciu použité. Uviedla, že disparitu podielov odôvodňuje skutočnosť, že jednoizbový byt bol použitý na získanie štvorizbového bytu.

6. Žalobca v ďalšom vyjadrení zotrval na svojich predchádzajúcich tvrdeniach, suma 170.000,- Sk bola darovaná počas trvania manželstva a nakladali s ňou spoločne. Tvrdenie žalovanej o sume vo výške 41.650,- Sk považoval za novotu v odvolacom konaní, existenciu uvedenej čiastky nevie žalovaná preukázať.

7. Žalobca vo vyjadrení doručenom súdu dňa 7.6.2022 žiadal vyrovnací podiel vo výške 89.455,40 € a to s poukazom na zvýšenie cien nehnuteľností. Následne doručil súdu doklad o hodnote štvorizbového bytu vo výške 202.303,- €, vypracovaný spoločnosťou REMAX.

8. Ďalšie vyjadrenia do spisu doručené neboli.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní, ktorého predmetom je vyporiadanie BSM nie je viazaný rozsahom podaného odvolania, keďže ide o konanie, v ktorom určitý spôsob vyporiadania vyplýva zo zákona. I keď výroková časť rozsudku o vyporiadaní BSM obsahuje vždy viacero výrokov (mediiným o tom, čo sa z bezpodielového spoluvlastníctva manželov prikazuje tej-ktorej strane konania a o tom, či a čo má jedna z nich plniť druhej na ich úplné vyrovnanie), treba na toto rozhodnutie hľadieť ako na jednotný celok, ktorý má komplexne vyporiadať doterajšie práva strán sporu o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov a konštituovať ich nové práva.

10. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní (§ 383 C.s.p.). Ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám (§ 384 ods. 1 C.s.p.).

11. Odvolací súd teda bez viazanosti rozsahom odvolania (§ 379 písm. c/ C.s.p.), viazaný dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, vychádzajúc z § 384 ods. 1 C.s.p., prejednal odvolanie žalobcu a žalovanej podľa § 385 ods. 1 C.s.p. na pojednávaní konanom dňa 27.7.2022, na ktorom v potrebnom rozsahu zopakoval dokazovanie listinami a obsahom súdneho spisu, za súčasného splnenia podmienok podľa § 204 C.s.p. veta za bodkočiarkou a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zmeniť (okrem výroku, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania), keďže neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie (§ 388 C.s.p.).

12.1. Podľa § 150 Občianskeho zákonníka pri vyporiadaní sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Ďalej sa prihliadne predovšetkým na potreby maloletých detí, na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu, a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a na obstarávanie spoločnej domácnosti.

12.2. Uvedené ustanovenie patrí k normám s relatívne neurčitou hypotézou, ktoré prenechávajú súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade vymedzil sám hypotézu právnej normy zo širokého, vopred neobmedzeného okruhu okolností. Je vecou úvahy súdu, aby v rámci vymedzenom § 150 Občianskeho zákonníka zistené konkrétne skutkové okolnosti úvahou premietol do rozsahu, ktorým princíp rovnosti podielov modifikuje a určil výšku podielov každého z bývalých manželov. Táto úvaha však nemôže byť ľubovoľná. Vždy treba dôsledne prihliadať ku všetkým okolnostiam konkrétneho prípadu, určenie výšky podielov oprieť o dostatočne zistený skutkový stav a riadne ho odôvodniť.

12.3. Pri rozhodovaní o výške podielov a úvaha o disparite sú relevantné predovšetkým okolnosti uvedené v § 150 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na demonštratívny výpočet hľadísk v tomto ustanovení („prihliadne predovšetkým na“) však tieto hľadiská nemožno považovať za výlučné a prihliadať treba aj k ďalším relevantným okolnostiam. Okrem iného treba zohľadniť najmä vzájomné práva a povinnosti manželov podľa § 18 a nasl. Zákona o rodine. Medzi okolnosti, ktoré by mali byť v rámci rozhodovania o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov v súvislosti s určením veľkosti podielov zohľadňované, patria predovšetkým: potreby maloletých detí, zásluhy o nadobudnutie a udržanie spoločného majetku, starostlivosť o rodinu, deti a obstarávanie spoločnej domácnosti, negatívne okolnosti v manželstve.

12.4. Pokiaľ ide o princíp, podľa ktorého sa pri vyporiadaní vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké, rozhodovacia prax pripúšťa odklon od tohto princípu, tento postup je však výnimočný a musí byť odôvodnený konkrétnymi skutkovými okolnosťami, ktoré musia byť v konaní náležitým

spôsobom preukázané tak, aby jednoznačne odôvodňovali záver o nerovnosti podielov oboch manželov pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva. Okolnosti, ktoré odôvodňujú odklon od princípu rovnosti podielov je nutné dôsledne zohľadňovať v pomeroch každého individuálneho prípadu, nakoľko variabilita vzájomných vzťahov manželov sťažuje vyslovenie všeobecne aplikovateľných záverov. Týmito okolnosťami môže byť napríklad to, ak jeden z manželov vôbec nepracuje alebo sa práci vyhýba, nevedenie spoločnej domácnosti, gamblerstvo, používanie návykových látok, alkoholizmus, zavinené zadlžovanie bezpodielového spoluvlastníctva, úmyselné alebo aj nedbanlivostné konanie, ktoré viedlo k zániku alebo k poškodeniu spoločnej veci, problematika tzv. domáceho násillia, výkon trestu odňatia slobody a ďalšie (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.10.2015, sp. zn. 3 Cdo 209/2012).

13. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že sú dané dôvody na určenie rozdielných podielov pri vyporiadaní BSM strán sporu, ktorý záver odôvodnil tým, že nevyhnutným predpokladom neskoršieho nadobudnutia štvorizbového bytu (ktorý je predmetom vyporiadania) bol jednoizbový byt, o nadobudnutie ktorého sa výraznou mierou zaslúžila žalovaná tým, že obývala predmetný byt na základe dohody s predchádzajúcim nájomcom a neskorším vlastníkom od roku 1990 a na základe dohody z tohto obdobia ho neskôr aj po uzavretí manželstva odkúpila, pričom neskôr prejavila vôľu, aby bol byt súčasťou BSM. Sama žalovaná disparitu podielov pri vyporiadaní podielov odôvodňovala tým, že jednoizbový byt bol v jej výlučnom vlastníctve, jeho hodnota predstavovala v roku 2002 približne polovicu hodnoty štvorizbového bytu, jej vklad do hodnoty štvorizbového bytu predstavoval 50 %, preto jej patrí 50 % hodnoty tohto bytu a 50 % patrí do BSM strán sporu, z čoho podľa nej vyplýva podiel 75 % v prospech žalovanej a 25 % v prospech žalobcu.

14. Aj keď súd prvej inštancie náležite ustálil skutkový stav veci pokiaľ ide o predmet vyporiadania (štvorizbový byt) a správne ustálil, že jednoizbový byt na ulici N. patril do BSM strán sporu, odvolací súd ako nesprávne a v rozpore so zásadou voľného hodnotenia dôkazov (§ 191 C.s.p.) vyhodnotil skutkové závery súdu prvej inštancie, ktoré viedli k odklonu od princípu rovnosti podielov pri vyporiadaní BSM, založené na okolnostiach, ktorými odôvodnil disparitu podielov (zásluhu žalovanej na získaní jednoizbového bytu, ktorý bol podmienkou pre získanie štvorizbového bytu). Možno uzavrieť, že súd prvej inštancie nezhodnotil dostatočne právne významné skutočnosti, ktoré sú relevantné pre modifikáciu princípu rovnosti podielov, ale tieto vyhodnotil účelovo a jednostranne v prospech žalovanej.

15. Odvolací súd považuje za potrebné opakovane uviesť, že základnou zásadou vyporiadania zaniknutého majetkového spoločenstva manželov je zásada rovnosti podielov (princíp parity) a teda, že podiely oboch manželov na majetku patriacom do ich BSM sú rovnaké. Ustálená súdna prax, ako aj doktrína však uznáva, že uplatnenie tejto zásady nie je bezpodmienečné a pripúšťa situácie, kedy je namieste sa od tejto zásady odchýliť. Treba zdôrazniť, že aj keď judikatúra pripúšťa možnosť odklonu od rovnosti podielov a uplatnenie disparity, takýto postup označuje za výnimočný, ktorý musí byť vždy odôvodnený individuálnymi okolnosťami konkrétneho prípadu.

16. Zásada rovnosti podielov sa označuje aj ako vyvrátiteľná právna domnienka, ktorá sa uplatní vždy, pokiaľ v konaní nebudú preukázané okolnosti, ktoré by súdu umožnili určiť podiely v inom pomere. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o toho účastníka, ktorý existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. Dôkazným bremenom je v danom prípade zaťažený ten z bezpodielových spoluvlastníkov, ktorý tvrdí, že tu sú skutočnosti, ktoré majú za následok neuplatnenie zásady rovnosti podielov, v prejednávanom prípade žalovaná.

17. K zásluhovosti o získanie spoločného majetku odvolací súd nepopiera, že disparita podielov môže byť odôvodnená aj vyššou mierou zásluhovosti jedného z manželov na nadobudnutí a udržaní spoločného majetku, ale súčasne dodáva, že odklon od princípu rovnosti podielov je namieste iba v prípade, ak je daná zjavná nerovnomernosť pričinenia medzi účastníkmi. Ako príklad sa zvykne uvádzať rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 17.1.2001, sp. zn. 22 Cdo 2433/1999, v ktorom sa konštatuje, že disparitné určenie podielov je namieste „v prípade svetovo úspešného športovca, ktorý vyvíjal značné úsilie k tomu, aby vo svojej športovej činnosti dosiahol uvedené postavenie a tomu zodpovedajúci príjem umožňujúci nadštandardnú životnú úroveň rodiny a nadobudnutie majetku značnej hodnoty“.

18. Pri zásluhovosti žalovanej na nadobudnutí spoločného štvorizbového bytu súd prvej inštancie vychádzal v podstate zo zistenia, že o nadobudnutie jednoizbového bytu, ktorý bol následne predpokladom pre získanie spoločného štvorizbového bytu, sa prevažnou mierou pričínila žalovaná. S uvedeným názorom súdu prvej inštancie sa odvolací súd nestotožňuje. Poukazuje na to, že cca pred 25 rokmi sa na Slovensku rozbehol trh s bytmi a to hromadným prevodom bytov do vlastníctva nájomcov (<https://www.realitnaunia.sk/25-rokov-realitneho-trhu-na-slovensku>) a ich následnými ďalšími prevodmi. V roku 1998 (teda v roku, kedy nadobudli jednoizbový byt do vlastníctva aj žalobca a žalovaná), prišli na trh aj hypotekárne úvery, ako základný pilier financovania kúpy nehnuteľností. Z tohto pohľadu sa preto odvolaciemu súdu javí záver súdu prvej inštancie o zásluhe žalovanej na získaní bytu a tým odôvodnená disparita podielov ako absolútne neprijateľný, keď s rozvíjajúcim sa trhom s nehnuteľnosťami mali žalobca a žalovaná aj ďalšie možnosti kúpy nehnuteľnosti, teda nie len byt, ktorý ako nájomca obývala žalovaná. Zároveň treba prihliadnúť aj na to, že poskytnutie jednoizbového bytu Mestskej časti A. za účelom získania štvorizbového bytu, ktorý je predmetom vyporiadania BSM, bolo spoločným rozhodnutím bývalých manželov, čo podľa názoru odvolacieho súdu rovnako nepodporuje záver o disparite podielov.

19. K námietke odvolateľky, podľa ktorej jednoizbový byt patril do jej výlučného vlastníctva odvolací súd uvádza nasledovné. Podľa § 143 Občianskeho zákonníka v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov, a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva alebo ktorému bola vec vydaná ako právnomu nástupcovi pôvodného vlastníka. Podľa § 143a ods. 1, ods. 3 Občianskeho zákonníka môžu manželia dohodou rozšíriť alebo zúžiť zákonom určený rozsah bezpodielového spoluvlastníctva, takáto dohoda musí mať formu notárskej zápisnice. Podľa ustálenej súdnej praxe vec, ktorá bola získaná za trvania bezpodielového spoluvlastníctva z prostriedkov patriacich výlučne jednému z manželov (napr. z peňazí, ktoré mal už v čase pred uzavretím manželstva alebo ktoré sám získal darovaním), sa nestáva predmetom bezpodielového spoluvlastníctva, ale je vo výlučnom vlastníctve toho, kto ju takto získal (napr. R 42/1972). Odvolací súd poukazuje na to, že jednoizbový byt nadobudli strany sporu počas trvania manželstva, čo v konaní nebolo sporné, dohodu o zúžení rozsahu bezpodielového spoluvlastníctva formou notárskej zápisnice neuzatvorili, takúto skutočnosť ani jedna zo strán sporu netvrdila. Žalovaná dôvodila, že predmetný byt nadobudla z vlastných prostriedkov, získaných darom. Ako vyplýva z kúpnej zmluvy zo dňa 8.7.1998, na č. I. spisu 74 a nasl., kúpna cena jednoizbového bytu predstavovala sumu 38.000,- Sk. Z výpovedí svedkov v konaní (E. S., matka žalobcu, S. S., otec žalobcu, K. D. W., matka žalovanej, T. F., teta žalovanej, zápisnica z pojednávania dňa 3.4.2013, č. I. spisu 293 a nasl.) vyplynulo, že v súvislosti s nadobudnutím jednoizbového bytu a jeho rekonštrukcie rodičia žalovanej poskytli sumu 30.000,- Sk a rodičia žalobcu sumu 40.000,- Sk. Vykonaným dokazovaním však nebolo jednoznačne preukázané, že práve finančné prostriedky poskytnuté darom žalovanej boli použité na kúpu dotknutého jednoizbového bytu, nebolo teda preukázané, že žalovaná nadobudla uvedený byt zo svojich výlučných prostriedkov. Zároveň treba poukázať na vykonané dokazovanie v súvislosti s vkladovým konaním pred Okresným úradom Bratislava, katastrálny odbor. Z informácie poskytnutej Okresným úradom Bratislava, katastrálny odbor, zo dňa 18.4.2016 (č. I. spisu 408 a nasl.) vyplýva, že bývalý Okresný úrad Bratislava IV., katastrálny odbor, zaslal dňa 30.3.1999 žalovanej výzvu, týkajúcu sa došetrenia jej rodinného stavu, na základe ktorej výzvy sa žalovaná dostavila na okresný úrad, do zápisnice na prvej strane spisového obalu prehlásila, že je vydatá a dotknutú nehnuteľnosť kupujú s manželom do BSM, pričom uviedla jeho základné identifikačné údaje, do spisu zároveň doložila jeden exemplár kúpnej zmluvy. Na základe uvedeného bol žalobca zapísaný ako bezpodielový spoluvlastník dotknutého bytu. Obsah uvedenej informácie potvrdzuje aj originál spisového obalu Okresného úradu Bratislava, katastrálny odbor na č. I. 409 spisu. Zápis žalobcu na list vlastníctva k dotknutému bytu ako bezpodielového spoluvlastníka, ako aj samotný úradný záznam žalovaná spochybnila až vo svojom vyjadrení v tomto konaní doručenom súdu dňa 27.5.2016 (č. I. spisu 421 a nasl.), na pojednávaní konanom dňa 9.6.2016 uviedla, že o skutočnosti, že bývalý manžel je na liste vlastníctva zapísaný ako spoluvlastník sa dozvedela až po rozvoze manželstva (zápisnica z pojednávania konaného dňa 9.6.2016 (č. I. spisu 477 a nasl.), pričom z darovacej zmluvy zo dňa 22.4.2002 (č. I. spisu 288 a nasl.), týkajúcej sa dotknutého bytu vyplýva, že túto uzatvorili obidve strany sporu, takže žalovaná najneskôr v uvedený deň nadobudla vedomosť o tom, že žalobca je spoluvlastníkom dotknutej nehnuteľnosti a v súvislosti s jej uzatvorením nakladali

s nehnuteľnosťou ako jej bezpodieloví spoluvlastníci. Jej námietky zápisu žalobcu ako bezpodielového spoluvlastníka jednoizbového bytu tak možno dôvodne považovať za účelové.

20. Odvolateľka v súvislosti so zápisom žalobcu ako bezpodielového spoluvlastníka bytu namietala, že ide o omyl vo vóli, ktorý spôsobuje neplatnosť právneho úkonu, ktorej neplatnosti sa dovolala pred súdom prvej inštancie a vytýkala súdu prvej inštancie, že sa s uvedenou neplatnosťou právneho úkonu nevysporiadal. Odvolací súd poukazuje na to, že ak by aj žalovaná v súvislosti so zápisom žalobcu ako bezpodielového spoluvlastníka konala v omyle (s ktorým názorom sa odvolací súd nestotožňuje, keďže absentuje skutočnosť, že omyl bol vyvolaný druhým účastníkom právneho úkonu alebo druhý účastník o ňom musel aspoň vedieť, čo žalovaná v konaní nepreukázala, ako aj to, že išlo o omyl ospravedliteľný, keďže, ak by žalovaná vyvinula obvyklú starostlivosť, ktorú možno so zreteľom k okolnostiam konkrétneho prípadu od každého vyžadovať, omylu by sa vyhla), podľa § 40a Občianskeho zákonníka, ak ide o dôvod neplatnosti právneho úkonu podľa ustanovenia § 49a (právny úkon urobený v omyle), považuje sa právny úkon za platný, pokiaľ sa ten, kto je takým úkonom dotknutý, neplatnosti právneho úkonu nedovolá. Relatívnej neplatnosti právneho úkonu sa možno dovolať do troch rokov odo dňa urobenia právneho úkonu (§ 101 Občianskeho zákonníka). Návrh na vklad žalovaná doručila Okresnému Bratislava, katastrálny odbor, dňa 8.7.1998, jej právo dovolať sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu sa premlčalo dňa 9.7.2001, keďže deň 8.7.2001 pripadol na nedeľu.

21. Žalobca v odvolaní (okrem disparity podielov pri vyporiadaní BSM, s ktorou otázkou sa odvolací vyporiadal predovšetkým v bode 18. odôvodnenia tohto rozhodnutia) namietal záver súdu prvej inštancie, že finančné prostriedky vo výške 170.000,- Sk poskytnuté zo strany matky žalovanej boli určené výlučne žalovanej. Matka žalobcu vo svojej výpovedi na pojednávaní konanom dňa 3.4.2013 (zápisnica z pojednávania na č. I. spisu 293 a nasl.) na otázku právneho zástupcu žalobcu, či má vedomosť o tom, či aj rodičia žalovanej darovali niečo v súvislosti s prvým a druhým bytom okrem iného uviedla, že vie, že žalovaná hovorila, že dostala 150.000,- Sk, potom že 170.000,- Sk na druhý byt. Otec žalobcu vo svojej výpovedi na totožnom pojednávaní uviedol, že „...keď sme sa dozvedeli, že prevod bytu z jednoizbového na 4 izbový sa zrealizoval, a že Ronďošovci dali odporkyni 170.000,- Sk, aspoň si myslím, že takúto sumu...“ Matka žalovanej vo svojej výpovedi na totožnom pojednávaní uviedla, že „všetko čo som darovala, som darovala dcére, navrhovateľ je pre mňa cudzí človek, na výmenu bytu sme dali 170.000,- Sk“. Z uvedeného dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie jednoznačne vyplýva, že sumu 170.000,- Sk darovali rodičia žalovanej výlučne jej, preto vynaloženie uvedenej sumy v súvislosti so získaním štvorizbového bytu treba považovať za vnesenie výlučných prostriedkov žalovanej do spoločného majetku, čomu neodporuje ani skutočnosť, že v notárskej zápisnici zo dňa 10.5.2002, spísanej notárkou JUDr. K. C. je uvedené, že strany sporu zložili do notárskej úschovy spoločne a nerozdielne sumu 200.000,- Sk.

22. K výpočtu vyrovnacieho podielu odvolací súd uvádza, že predmetom vyporiadania BSM v prejednávacom prípade bol štvorizbový byt č. X v Bratislave, na R. ul. č. XXXX/XX, spolu s príslušným podielom na zastavaných pozemkoch, spoločných častiach a zariadeniach domu v hodnote 98.400,- € (hodnota určená znaleckým posudkom č. 23/2013 na č. I. spisu 313 a nasl.) a motorové vozidlo zn. Citroën C3, EČV: D v hodnote 6.500,- € (hodnota určená znaleckým posudkom č. 36/2014 na č. I. spisu 352), čistá hodnota vyporiadavaného majetku predstavovala sumu 104.900,- €. Pasíva predstavovali leasingové splátky po zániku manželstva 6 x 240,81 €, čo spolu predstavuje 1.444,86 € (č. I. spisu 210). Pri výpočte vyporiadacieho podielu odvolací súd zobral do úvahy dar žalobcu od svojich rodičov vo výške 3.319,39 € (100.000,- Sk), ktorý v konaní sporný nebol a dar žalovanej od svojich rodičov vo výške 5.642,97 € (170.000,- Sk). Podľa názoru odvolacieho súdu je BSM dôvodné v prejednávacom prípade vyporiadať tak, že podiely oboch bývalých manželov sú rovnaké, žalobca by potom mal dostať sumu 49.200,- € (polovica hodnoty bytu v sume 98.400,- €), ďalej sumu 3.250,- € (polovica hodnoty auta v sume 6.500,- €), sumu 722,43 € (polovica pasív - leasingových splátok v sume 1.444,86 €) a sumu 3.319,39 € (dar žalobcu), celkom sumu 56.491,82 €. Žalovaná by mala dostať sumu 49.200,- € (polovica hodnoty bytu v sume 98.400,- €), ďalej sumu 3.250,- € (polovica hodnoty auta v sume 6.500,- €), sumu 722,43 € (polovica pasív - leasingových splátok v sume 1.444,86 €) a sumu 5.642,97 € (dar žalovanej), celkom sumu 58.815,40 €. Žalobca v súvislosti s vyporiadaním BSM dostáva auto v hodnote 6.500,- €, nadobúda pasíva v hodnote 722,43 € a dar v hodnote 3.319,39 €, celkom hodnotu 10.541,82 €. Žalovaná v súvislosti s vyporiadaním BSM dostáva byt v hodnote 98.400,- €, dar v hodnote 5.642,97 € a pasíva v hodnote 722,43 €, celkom hodnotu 104.765,40 €. Žalovaná dostáva hodnotu vo výške 104.765,40 €, pričom by mala dostať hodnotu 58.815,40 €, dostáva preto majetok v

hodnote o 45.950,- € viac, ako predstavuje jej nárok. Žalobca má nárok na hodnotu majetku 56.491,82 €, pričom dostáva hodnotu 10.541,82 €, teda o 45.950,- € menej. Uvedenú sumu je mu preto žalovaná povinná uhradiť titulom vyrovnacieho podielu.

23. Žalobca vo vyjadrení doručenom súdu dňa 8.6.2022 žiadal vyrovnací podiel vo výške 89.455,40 € a to s poukazom na zvýšenie cien nehnuteľností. Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie pri určení hodnoty bytu v Bratislave, na Nejedlého ul. č. 33, vychádzal zo sumy 98.400,- € určenej znaleckým posudkom č. 23/2013, ktorý dňa 21.5.2013 vyhotovil znalec na objednávku oboch strán sporu. Uvedená suma nebola medzi stranami sporu sporná, ani jedna zo strán uvedenú hodnotu bytu nenamietala a to ani v čase rozhodovania súdu prvej inštancie o vyporiadaní BSM strán sporu. Uvedenú hodnotu bytu ani jedna zo strán sporu (teda ani žalobca) nenamietala ani v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Za takýchto okolností preto nemožno, podľa názoru odvolacieho súdu, prihliadnuť na návrh odvolateľa na priznanie vyrovnacieho podielu vo výške 89.455,40 €, vychádzajúc z vyššej hodnoty vyporiadavaného bytu.

24. Odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch III. a IV., ktorým tento uložil stranám sporu povinnosť zaplatiť súdny poplatok. Pri určení povinnosti strán sporu zaplatiť súdny poplatok odvolací súd vychádzal z hodnoty vyporiadavaného majetku [aktív a pasív, ktoré predstavovali sumu 98.400 € (byt) + 6.500,- € (auto) + 1.444,86 € (leasingové splátky) + 3.319,39 € (dar žalobcu) + 5.642,97 € (dar žalovanej), spolu hodnota 115.307,22 €, z ktorej sumy 3 % predstavujú zaokrúhlene sumu 3.459,- € (položka 6 sadzobníka súdnych poplatkov uvedeného v prílohe zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov)]. Povinnosť stranám sporu uložil odvolací súd postupom podľa § 2 ods. 1 písm. b) zákona č. 72/1992 Zb.

25. Výrok V., ktorým súd prvej inštancie rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, odvolací súd ako vecne správny potvrdil. Uvádza, že konanie o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva je síce návrhovým konaním, ale špecifickosť tohto konania spočíva v tom, že návrh môže podať ktorýkoľvek z bývalých manželov v záujme vyporiadať spoločný majetok a súčasne je konaním, v ktorom súd v otázke vyporiadania nie je viazaný iba návrhmi sporových strán. Súd postupuje v súlade s § 216 ods. 2 C.s.p., v spojení s § 150 Občianskeho zákonníka, z ktorých vyplýva určitý spôsob vyporiadania vzťahu medzi stranami. Keďže každému z bývalých manželov pripadla jedna polovica z majetku, ktorý bol predmetom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva, nemožno konštatovať plnú úspešnosť v spore ktoréhokoľvek z nich, a preto postupom podľa § 255 ods. 2 C.s.p. im nárok na náhradu trov konania v konaní správne priznaný nebol.

26. Výrok VI., ktorým súd prvej inštancie rozhodol o trovách štátu, odvolací súd zmenil s poukazom na 470 ods. 1, 2, § 251, § 259 C.s.p. Poukazuje na to, že keďže nová procesná úprava nenachádza svoj ekvivalent ustanovenia § 148 C.s.p. (náhrada trov štátu), možno tu použiť len všeobecné ustanovenie § 251 C.s.p., ktoré v sebe zahŕňa všetky trovy súdneho konania, teda aj trovy štátu a tiež ustanovenie § 259 C.s.p., z ktorého vyplýva, že ak pri dokazovaní vznikne povinnosť, ktorá je spojená s výdavkami inej osoby, má táto osoba tie isté práva a povinnosti pri ich uplatnení ako svedok. Rozhodovanie súdu o náhrade trov štátu vyplýva aj z čl. 4 ods. 1 C.s.p., ktorý umožňuje v prípade absencie výslovnej právnej úpravy aplikovať ustanovenie C.s.p., ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci. Skutočnosť, že uložený preddavok na trovy znaleckého dokazovania nepostačoval na úhradu odmeny znalca Ing. X. M. C. za znalecký posudok č. 36/2014, automaticky neznamena, že trovy znaleckého dokazovania znáša štát. Civilný sporový poriadok na rozdiel od O.s.p. účinného do 30.6.2016 už neobsahuje ustanovenie obdobné § 141 ods. 4 O.s.p., podľa ktorého platilo, že trovy dôkazov, ktoré neboli kryté preddavkom hradil štát. Strany musia v súvislosti so znaleckým dokazovaním zohľadniť, že štát vo všeobecnosti neznáša trovy dôkazu vrátane trov znaleckého dokazovania. To platí aj v prípade, ak trovy znaleckého dokazovania nemôžu byť podľa § 253 ods. 2 C.s.p. preddavkované. Pokiaľ nedošlo k vyporiadaniu preddavku pred rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, musí byť oprávnenej osobe riadne priznaný nárok na náhradu trov konania podľa § 262 ods. 1 C.s.p. proti konkrétnej sporovej strane (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 12.09.2019, sp. zn. II ÚS 236/2019). Vzhľadom na 50 % úspešnosť strán sporu v konaní preto mal odvolací súd za to, že každá zo sporových strán sa má na odmene znalca, ktorá nebola krytá preddavkom, resp. bola uhradená zo štátnych prostriedkov, podieľať v rozsahu 50 %. O výške náhrady

trov konania štátu bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci samej postupom podľa § 262 ods. 2 C.s.p.

27. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania, pokiaľ ide o dôvody, poukazuje na bod 24. odôvodnenia tohto rozhodnutia.

28. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon (§ 419 C.s.p.) pripúšťa

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).